

VÁLTSÁG

Neki sebei voltak, hogy nekünk ne legyenek,
hogy nekünk ne égjenek, gyógyulva hegedjenek.
Hordott keserű átkot, hogy mi átoktól mentek,
bűnt, egy világnak szennyét, hogy mi tiszták és szentek,
kegyetlen kínhalált, hogy mi élők lehessünk.
És gyűlöletből ácsolt, kemény keresztet hordott,
hogy szeressünk, szeressünk, harmadszor is szeressünk.

S ha nekünk mégis vannak sebeink,
mélységes mélyek, be nem gyógyuló,
behegedők, megint kiújuló,
véres, halálos, szörnyű sebeink...
és ha másoknak nem áldás vagyunk,
ha nem úgy élünk, járunk idelelenn,
hogy aki lát, azt mondja: kegyelem...
Ha mi hordjuk a bűnünk nyomorát
és esünk, bukunk, botlunk végtelen,
akarva, akaratlanul...
s olyan halálos-holt az életünk,
mintha temető volna a szívünk,
halál fuvalma a leheletünk...
ha gyűlölködünk és nem szeretünk: ítélet.

Nem volna váltság, nem lenne ítélet.
Akkor élnénk, ahogy lehet.
Sebekkel, kínzó fekélyekkel, verten,
bűnünk hordozva, rabul, letéperten,
s nem lenne, aki ítéletre vonná

a mi halálos, átokvert utunk,
ha egyszer másképp nem tudunk,
élnénk, ahogy lehet.
Tisztaság, szentség, áldás, szeretet
örök elérhetetlenül
tündökölnének a létünk, felett.

De most olyan elérhető közel,
olyan hívogatóan tündökölnék.
Miénk lehet a tisztaság, a szent,
halálon, poklon diadalmas élet.
Van váltság! S van, ha nem fogadjuk el: ítélet.